

Ba Mẹ Là Quê Hương

Ôc Tiêu

Quê tôi là một vùng đất sỏi khô cằn, nhiều nắng và gió. Cái nắng gay gắt không làm nóng chảy da cháy thịt nhưng cũng đủ nhuộm nâu làn da của những đứa trẻ hay chạy long nhong ngoài đường và làm khô nứt bàn chân ba mẹ. Ngày thơ bé, tôi thường hay ở trần mặc quần đùi lạng thang khắp làng xóm và ghi tên mình bằng những chiến tích nho nhỏ: Trộm ổi và chạy thoát được hai chú ngỗng hung dữ cao gần tới ngực mình, luồn lách qua hàng rào nhà ai đó bẻ trộm mía hay đi vào bìa rừng để tìm những kho báu, một tổ chim chích chòe hay một tổ ong đầy mật ngọt... Nhưng ở nhà, tôi là một đứa con ngoan... tương đối. Thỉnh thoảng chỉ phải ăn vài trận đòn của ba và vài chục cây roi của mẹ, thường thì ba đánh rất đau còn mẹ thì đưa roi thật cao nhưng chỉ khẽ nhẹ vào mông.

Ba bị bắt đi “học tập cải tạo”. Mấy mẹ con tôi đưa nhau về sống ở một xóm nghèo sát bìa rừng thuộc một miền quê lam lũ. Tuy nhà nghèo nhưng mẹ tôi không cho tôi làm bất cứ việc gì, tôi chỉ biết mỗi việc ăn học. Ngoài giờ học tôi thường theo đám trẻ chăn bò trong xóm vào rừng bắt tổ chim, kiếm mật ong hay hái trái cây rừng. Sau khi đã chán chê với những chiến lợi phẩm của mình chúng tôi thường chia phe chơi trò Đinh Bộ Lĩnh dẹp loạn 12 sứ quân. Chúng tôi chia thành nhiều phe và thi nhau đấu vật. Đứa nào khỏe nhất sẽ được tôn làm vua Đinh Bộ Lĩnh và những đứa còn lại phải làm kiệu khiêng “vua” đi quanh đồi. Một lần không

biết do tôi đã ăn được một tổ mật ong trước đó hay là vì đám bạn ăn nhầm phải trái rùng dại mà tôi đã hạ được tất cả. Sau khi được kông kênh đi quanh đồi tôi liền nảy ra ý định “khai quân”. Tôi sai một đứa chạy về nhà lấy xoong nôi, còn tôi và thêm hai đứa nữa về bắt con gà mà mẹ định để dành ngày Tết đãi khách. Chúng tôi trở lại bìa rừng nhổ lông và luộc gà, chia nhau chấm muối chén một bữa no nê. Chiều về không thấy con gà quanh quẩn quanh nhà mẹ liền bắt đầu ca bài ca mất gà với xóm làng. Mẹ chưa kịp vào điệp khúc thì thằng Quân chạy sang nói là đã bị tôi làm thịt (biết vậy đừng cho nó ăn). Tôi vẫn nhớ rõ mẹ cầm một cành dương rất dài, rất to, đánh rất đau, vụt tôi sung cả mông. Tôi vừa khóc, vừa chạy, vừa xin mẹ tha lỗi. Mẹ đuổi tôi chạy quanh xóm mấy vòng. Thế là, tôi cực kỳ nổi tiếng.

Quê tôi ngày nay không giàu và ngày xưa còn nghèo hơn. Cả vùng chỉ có một đoàn chiếu phim ngoài trời và lâu lâu người ta mới về chiếu một lần. Những lúc đó bọn trẻ chúng tôi là vui nhất. Chúng tôi rạo rục ăn cơm chiều thật sớm rồi í ới gọi nhau đi xem phim. Lợi dụng những lúc đông người mấy chú gác cổng không để ý, chúng tôi len lén chui xuống gầm bàn và lén vào bên trong không phải mua vé. Chúng tôi lấy những viên gạch đặt chiếm chỗ xong rồi chia phe chơi rượt bắt, trốn tìm chờ khi phim chiếu. Chúng tôi rượt đuổi nhau và thỉnh thoảng cố tình đâm sầm vào các đôi tình nhân đang đứng tâm sự phía cuối bãi. Không ít lần một trong chúng tôi bị bắt lại và bị cho những cái đá đít hay nhéo tai đau điếng.

Mỗi buổi chiếu phim tan, đoàn người đổ ra như trẩy hội. Bọn tôi lại đua nhau rượt đuổi, lạng lách và xen kẽ, qua mặt những đoàn người đi bộ. Nếu thấy đám con gái cùng trang lứa chúng tôi chạy áp sát vào la lên một tiếng rồi ù té chạy và thích thú khi nghe phía sau những tiếng thét giật mình của những đứa con gái kèm theo những câu “quỷ sứ”, “vô duyên”. Có lần tôi chạy áp sát và đâm phải dép của con gái ông trưởng thôn, nó giật mình tránh ra nên bị ngã xuống khóc thảm thiết. Tôi sợ quá chạy một mạch về nhà len lén leo lên giường, nhưng chưa đầy nửa tiếng sau đã nghe tiếng ông

trường thôn và nhiều người khác trước cửa. Lúc đó ba mới từ “trại cải tạo” trở về và còn bị quản chế, đang lo không biết có chuyện gì. Khi biết rõ câu chuyện ba xin lỗi ông trưởng thôn, hứa sẽ dạy dỗ con và bồi thường thuốc men nếu cần thiết. Đêm đó tôi đã được một trận đòn nhớ đời và bị cấm không cho đi xem phim với chúng bạn nữa.

Được mấy tuần thì lệnh cấm của tôi được nói lỏng. Sau nhiều ngày ngoan ngoãn phụ giúp ba thu hoạch khoai mì, tôi thỏ thẻ xin ba cho đi xem phim. Ba đã dễ dàng đồng ý với điều kiện “ba chờ con đi để con khỏi phá phách bên ngoài”. Ngồi phía sau lưng ba trên chiếc xe đạp cọc cạch đi qua những con đường quê lồi lõm, nó không được thú vị như những lúc rượt đuổi cùng chúng bạn, nhưng lòng tôi cảm thấy lâng lâng và hạnh phúc. Sau này khi làng bên có chiếc đầu máy chiếu video đầu tiên, ba đã nhiều lần chở tôi đi hơn 15 cây số để cho tôi xem những phim màu của Ấn Độ thật hấp dẫn.

Ai cũng một lần đi qua tuổi thơ và giờ nhìn lại, tôi thấy mình thật may mắn vì có một tuổi thơ tình nghịch và đầy sắc màu. Vì lớn lên trong thiếu thốn, tôi hiểu hơn giá trị của đồng tiền và biết trân trọng hơn. Bây giờ, được sống trong xứ sở tự do và anh em chúng tôi đều trưởng thành, cuộc sống ổn định, nhưng giờ thì lưng ba đã còng xuống và người mẹ thì gầy quắt lại.

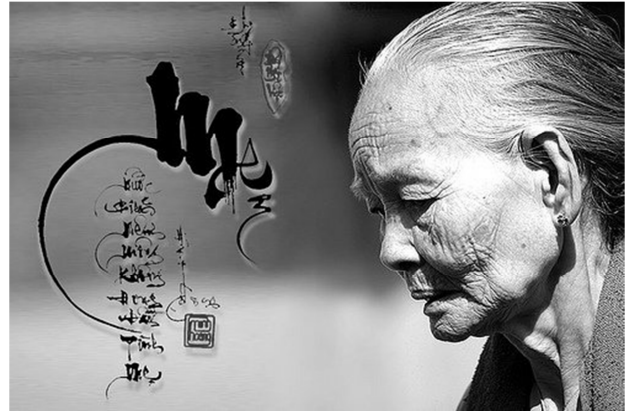

Nhìn mái tóc đã bạc màu của ba và những vết thời gian đọng lại trên gương mặt mẹ, tôi thấy nhớ biết bao những ngày thơ bé: Những lần ăn trộm bị chó rượt đuổi, những buổi tối trốn tìm lũ bạn dọa ma, những buổi vào rừng kiếm tổ chim hay hái quả dại, và nhất là những bài học ba mẹ đã dạy cho tôi thành người. Mẹ chẳng còn nhanh nhẹn để đuổi tôi chạy quanh xóm và

ba cũng chẳng còn sức để chở tôi đi trên chiếc xe đạp nữa, nhưng giờ nhớ lại, tôi vẫn sẽ mỉm cười.

Cảm ơn mẹ, cảm ơn ba vì tất cả.

*** **

Tình Mẹ

*Ôi lòng Mẹ, như biển trời lai láng,
Là vàng trắng chiếu sáng trọn đời con,
Tình Mẹ thương yêu, mãi mãi vẹn tròn,
Luôn chan chứa, êm êm như biển cả.*

*Ơn như đất trời, tình Mẹ nhiệm lạ,
Sớm khuya nhọc nhằn, vất vả trăm chiều,
Chín tháng cầu mang, một dạ thương yêu,
Ba năm bú, mớm, bao nhiêu trầu mên.*

*Từng bước dịu con,
Mẹ,
Là bờ là bến.
Là suối tình thương vình vển trong đời,
Là chốn ủi an, dịu êm tuyệt vời,
Con có Mẹ, còn tiếng cười hạnh phúc.*

*Bên gối Mẹ, ôi bao năm dưỡng, dục,
Lời ăn, tiếng nói, thao thức trọn đời,
Tình Mẹ ví tựa biển khơi,
Cầu mong Mẹ mãi một đời bình an.*

Lãng Tử